

NTANIEL ROSA OYNTEP

(DANIEL ROSA HUNTER)

Traducción : Luna Simatu

Μετάφραση: Λούνα Σιμάτου

Daniel Rosa Hunter (San Juan, Puerto Rico, 1999) es poeta, narrador y graduado de Literatura Comparada en la Universidad de Puerto Rico, Recinto de Río Piedras. Ha publicado poemas en diversas revistas digitales y su cuento “Suerte, cabrón” forma parte del volumen número 7 de la revista *The Puerto Rico Review*. *El espacio de las islas* es su primer libro (Editorial Pulpo x Demoliendo Hoteles, 2022).

Ο Ντάνιελ Ρόσα Ούντερ (Σαν Χουάν, Πουέρτο Ρίκο, 1999) είναι ποιητής, μυθιστοριογράφος και απόφοιτος του τμήματος Συγκριτικής Λογοτεχνίας του Πανεπιστημίου Ρεσίντο ντε Ρίο Πιέδρας, Πουέρτο Ρίκο. Ποιήματα του έχουν δημοσιευτεί σε διαδικτυακά περιοδικά: το διήγημα του, «Σουέρτε Καβρόν» («Suerte Cabrón») συμπεριλαμβάνεται στο έβδομο τεύχος του περιοδικού *The Puerto Rico Review*. Ο *Χώρος των Νησιών* είναι το πρώτο του βιβλίο.

SÚPER

partos huevos llluvias desangramiento
lo importante es ser hijo de alguien
el monumento de la genealogía es un acto del mal
harás algo como reconocer a un extraño
y replicarás en tus acciones la voluntad de tu boca
la vida súper ardiente de una mujer construyéndote
pieza a pieza te inyectará el miedo de la adultez en las coyunturas
estando solo en una habitación cerrada
cada paso dedicado a los huesos de los árboles
apartarás de las sombras creadas
el horror que persigues

(Inédito)

ΣΟΥΠΕΡ

τοκετοί αυγά βροχές αιμορραγία
το σημαντικό είναι να είσαι παιδί κάποιου
το γενεαλογικό μνημείο είναι μία πράξη του κακού
θα κάνεις κάτι σαν να αναγνωρίζεις κάτι το παράξενο
και στις πράξεις σου θα αντιγράψεις τη θέληση του στόματος σου
η σούπερ φλογερή ζωή κάποιας γυναίκας που σε κτίζει
κομμάτι-κομμάτι θα σου εγχύσει το φόβο της ενηλικίωσης στις αρθρώσεις
όντας μόνος σ' ένα κλειστό δωμάτιο
κάθε βήμα αφιερωμένο στα κόκκαλα των δέντρων
θα απομακρύνεις από τις αυτοδημιούργητες σκιές

τον τρόπο που καταδιώκεις

(Ανέκδοτο)

MIS DÍAS

¿cómo digo súplicas de desvanecimiento?
nadie más feliz que un perro
en la miseria aparente de una calle polvorienta
bajo el sol goteante de un atardecer
¿en qué espacio de tiempo ocurren las correspondencias?
las capas de ácaros sobre la tela
advierten días y semanas sobre el papel
las mismas palabras
que devanan fatigosamente el cerebro
parecen rugosidades mínimas de los años
no es posible
que todos padezcamos
el mismo sentido de permanencia

(del libro *El espacio de las islas*, 2022)

OI MEPEΣ MOY

πώς κάνω παράκληση στη ζάλη;

κανείς πιο ευτυχής από έναν σκύλο
μέσα στην ορατή μιζέρια ενός σκονισμένου δρόμου

κάτω από τον ματωμένο ήλιο κάποιου δειλινού

σε ποιο χώρο του χρόνου εκτυλίσσονται οι επικοινωνίες;

στρώσεις ακάρεων πάνω στο ύφασμα

καταγράφουν μέρες και βδομάδες πάνω στο χαρτί

τις ίδιες λέξεις

που περιστρέφονται εξαντλητικά μέσα στο μυαλό

φαντάζουν μικρές σταθερές των χρόνων

δεν είναι δυνατόν

να πάσχουμε όλοι

από το ίδιο αίσθημα στασιμότητας

(από την ποιητική συλλογή *El espacio de las Islas*)

CRUJIR EN COMÚN

este simulacro de grama

bajo esta plástica luz de avenida

una ambulancia no hace más que girar

en torno a la muerte

a esta hora yo lo que hago es pasear a la perra

la gente corre

discute

cocina

ve televisión luego del trabajo

de un apartamento me llegan estas palabras:

«no quiero» y luego «nunca quieres»

(del libro *El espacio de las islas*, 2022)

ΚΟΙΝΟ ΘΡΟΙΣΜΑ

τούτο το ψεύτικο γκαζόν
κάτω από τούτο το πλαστικό φως της λεωφόρου
ένα ασθενοφόρο δεν κάνει παρά μοναχά στροφές
γύρω από το θάνατο

τούτη την ώρα αυτό που κάνω εγώ είναι να βγάξω τη σκύλα βόλτα

ο κόσμος τρέχει
τσακώνεται
μαγειρεύει
βλέπει τηλεόραση μετά τη δουλειά

από κάποιο διαμέρισμα φθάνουν στα αυτιά μου οι εξής λέξεις:
«δεν θέλω» και ύστερα «ποτέ δε θες»

(από την ποιητική συλλογή *El espacio de las Islas*)

MAYO RECOGE CASI TODOS LOS TEXTOS

quisiera decirte que el futuro puede esperar
a que me duela demasiado el hombro
sujetando esta posición artificial
donde cabe perfectamente
tu cabeza en mi cuello
hoy es fácil pensar en otros países
la búsqueda a veces convierte el ocio
en acercamientos obligatorios

en saludos y despedidas
entonces solo esa quietud terrible y geométrica
provee algo que se asienta en el estómago
casualmente se derriten las esquinas
parece una sombra en el aire como la de un humano
una galleta deshaciéndose en la leche caliente
para calmarme digo algo sin satisfacción
que no deje de asombrarnos que existe el lenguaje
similar a estas lluvias, pierdo pedazos

(del libro *El espacio de las islas*, 2022)

Ο ΜΑΗΣ ΜΑΖΕΥΕΙ ΣΧΕΔΟΝ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

θα 'θελα να σου πω ότι το μέλλον μπορεί να περιμένει
ότι με πονάει υπερβολικά ο ώμος
διατηρώντας αυτή την αφύσικη στάση
στην οποία ταιριάζει ιδανικά
το κεφάλι σου στο λαιμό μου

σήμερα είναι εύκολο να σκεφτόμαστε άλλες χώρες
η αναζήτηση ενίοτε μετατρέπει τον ελεύθερο χρόνο
σε συναντήσεις καταναγκαστικές
σε χαιρετισμούς και αποχαιρετισμούς

τότε μόνο εκείνη η φοβερή και γεωμετρική αγαλλίαση είναι που στηρίζει
στηρίζει κάτι που κάθεται στο στομάχι
οι γωνίες λιώνουν νοχελικά
μια σκιά στον αέρα μοιάζει με αυτή ενός ανθρώπου
μία γαλέτα λιώνει μέσα στο ζεστό γάλα

για να ηρεμήσω λέω κάτι χωρίς ικανοποίηση
που όμως δεν παύει να μας εκπλήσσει γιατί υπάρχει η γλώσσα
όμοια με αυτές τις βροχές, χάνω κομμάτια

(από την ποιητική συλλογή *El espacio de las Islas*)

SÍNTOMAS

dolores de espalda observando el teléfono
pasando los dedos por las esquinas y las puntas
recorriendo exactamente
la misma conversación interna
quiero decir que sí
que sí a segundos pasos y sí
a que hay que absorber con certeza las mejores cosas
de la vida
es un vicio
lo frívolo y lo defectuoso
tan bien que uno se siente acompañado
por esta carencia exacta
(lo paralelo sería también correcto
pero dispensable, fácil, aburrido)
¿qué calla a veces?
¿qué escucha a veces?
¿qué sigue llenando la casa de cuadros de tus amigos?
quizás nunca podremos hablar realmente
sobre nosotros
pero podemos estar callados durante una película
lo hemos hecho

(Inédito)

ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ

πόννοι στην πλάτη κοιτώντας το τηλέφωνο

περνώντας τα δάκτυλα από γωνίες και αιχμές

ανατρέχοντας κατά λέξη

την ίδια εσωτερική συζήτηση

θέλω να πω ναι

ναι στα δεύτερα βήματα και ναι

στο ότι πρέπει να απορροφάμε με σιγουριά τα ωραιότερα πράγματα

της ζωής

είναι ένα συνήθειο κακό

το ανέμελο και το ελλαπτωματικό

τόσο καλό που ένας αισθάνεται συνοδευόμενος

από αυτή ακριβώς την έλλειψη

(το παράλληλο θα ήταν επίσης σωστό

μα διαθέσιμο, εύκολο, βαρετό)

τί είναι αυτό που ενίοτε σιωπά;

τί είναι αυτό που ενίοτε ακούει;

τί είναι αυτό που γεμίζει το σπίτι με κορνίζες φίλων σου;

ίσως ποτέ δεν θα μπορέσουμε να μιλήσουμε πραγματικά

για εμάς

αλλά μπορούμε να παραμείνουμε σιωπηλοί κατά τη διάρκεια μιας ταινίας

αυτό έχουμε κάνει

(Ανέκδοτο)

LA PÁLIDA SOMBRA DE

qué tipo de yo aún me soporta
mis posesiones no dicen nada
salvo lo de ellas mismas
mis libros cuentan sus historias esté o no leyéndolos
mis platos y mis tazas de café muestran sus grietas
mis almohadas sus manchas
mi ropa su uso o su desuso
mi suelo su polvo
mi lámpara su luz
¿con qué se disocian?
las uvas, ¿pueden ser hacedoras en el interior de un espejo?
¿desde qué centro del vacío de lo nombrable
nos limpiamos la mirada con la distancia de lo que ya no es?
el paso del viento
sí
también habría que interrogarlo
salgo y respiro un aire ¿un aire de verdad ingenuo?
observo con derrotada suspicacia las nubes grises
camino entre las gotas

(Inédito)

Η ΧΛΩΜΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ

ποιο είδος του εγώ είναι αυτό που με στηρίζει ακόμη
τα προσωπικά μου αντικείμενα δεν λένε τίποτα
πέρα από αυτά για τον ίδιο τους τον εαυτό
τα βιβλία μου διηγούνται ιστορίες τα διαβάζω είτε όχι
τα πιάτα μου και οι κούπες του καφέ μου δείχνουν τις ρωγμές τους
τα μαξιλάρια μου τους λεκέδες τους
τα ρούχα μου τη χρήση ή την αχρησία τους
το πάτωμα μου τη σκόνη του
το φωτιστικό μου το φως του
πώς διαχωρίζονται;
τα σταφύλια, μπορούν να είναι δημιουργοί στο εσωτερικό ενός καθρέφτη;
από ποιο μέσον του κενού του ονομαστού
σκουπίζουμε το βλέμμα με την απόσταση αυτού που πιά δεν είναι;
το πέρασμα του ανέμου
όντως
θα 'πρεπε επίσης να ρωτήσω
βγαίνω κι αναπνέω έναν αέρα, έναν αέρα στ' αλήθεια αφελή;
παρατηρώ με συντετριμμένη καχυποψία τα γκρίζα σύννεφα
βαδίζω ανάμεσα σε σταγόνες

(Ανέκδοτο)